

Циган-пасічник

Степан Руданський

Раз багаті хазяї
Цигана приймали
І тут йому, на біду,
Та меду подали.

Розсмакував бісів син
Та все було ходить,
Стане, шельма, під вікном
Та й "меду" заводить.

Що не гнали хазяї —
Ні, не відігнати,
Ото ж його до джмелів
Здумали післати.

Питається сам хазяй:
"Хочеш меду, враже?"
"Чом не хочу, тату мій,
Хочу", — циган каже.

"То візьми ж собі дупло
З медом і пчолами".
Циган його ухватив
Руками й ногами.

"А де ж, — каже, — то дупло?.."
"Отам серед ліса.
Тільки мухи не дрочи
Та не згадує біса!"

Побіг циган, такий рад,
Що мед буде їсти.
Серед лісу стоїть дуб —
Давай циган лізти.

Ото лізе до дупла,
Моститься, небога,

А в дуплі джмелі, джмелі
Гудуть, аж говорять.

Тільки руку до дупла —
Вони й забриніли
І, як чорнее рядно,
Цигана обсіли.

І шпигнув його їден:
"Господь, - каже, - з вами!"
Шпигнув другий: "Та піді ж
До Божої мами!"

Далі кілька вже ураз
Цигана кусає —
"Та підіть-бо до святих!" —
Циган промовляє.

Далі видить неборак,
Що вже пухне й губа —
"Тепер, — каже, — к чорту йдіть!"
Та шелеп із дуба!